



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 202/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B1-10C/151/2008 (predtým Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 10C/151/2008), proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 2Co/93/2017, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 17C/39/02, proti postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní sp. zn. 8C/96/02 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave ako odvolacieho súdu proti súdnemu konaniu vedenému pred Okresným súdom Bratislava I pod. sp. zn. 17C/39/02 a proti súdnemu konaniu vedenému pred Okresným súdom Bratislava III pod. sp. zn. 8C/96/02, po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 270/2024-88 z 22. októbra 2024, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), podľa čl. 17 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a jej práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom označených súdov v označených konaniach uvedených v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje prikázať mestskému súdu v konaní sp. zn. B1-10C/151/2008 konať bez zbytočných

prieťahov v napadnutom konaní, priznať jej finančné zadosťučinenie v súhrne 37 000 eur a náhradu trov konania.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je žalobkyňou v konaní o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti (tvrdené spoločné priestory) v bytovom dome, v súčasnosti vedenom pred mestským súdom pod sp. zn. B1-10C/151/2008.

3. Sťažovateľka stručne opisuje priebeh napadnutého konania a uvádza, že ústavný súd už rozhodol nálezom č. k. I. ÚS 270/2024-88 z 22. októbra 2024 (ďalej len „skorší nález“), ktorým vyslovil porušenie jej označených práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-10C/151/2008, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2Co/93/2017, ďalej vyslovil porušenie jej práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-10C/151/2008, v časti namietaného porušenia hmotných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu postupom týchto súdov v označených konaniach sťažnosti nevyhoveli. Sťažovateľke bolo skorším nálezom zároveň priznané finančné zadosťučinenie za porušenie týchto jej práv.

4. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému konaniu mestského súdu (sp. zn. B1-10C/151/2008) v sťažnosti tvrdí, že po právoplatnosti skoršieho nálezu mestský súd rozhodol 27. novembra 2024 rozsudkom (žalobe sťažovateľky vyhovel, pozn.). Proti rozsudku mestského súdu podali odvolanie žalovaní 27. decembra 2024 a v súčasnosti mestský súd vykonáva úkony spojené s predkladaním odvolania odvolaciemu súdu. Sťažovateľka namieta porušenie svojich označených práv v súvislosti s dĺžkou napadnutého konania po právoplatnosti skoršieho nálezu, pričom oproti jej skoršej sťažnosti v tej istej veci namieta aj porušenie svojho práva podľa čl. 17 ods. 1 charty. Pokiaľ ide o ďalšie namietané konania zahrnuté v petite sťažnosti (konanie pred Okresným súdom Bratislava III sp. zn. 17C/39/02, sp. zn. 8C/96/02 a nadväzujúce bližšie nešpecifikované odvolacie konania), ich predmet ani priebeh sťažovateľka v sťažnosti ani len okrajovo neuvádza.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Po preskúmaní obsahu sťažnosti a skoršieho nálezu týkajúceho sa aj sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka približne štyri mesiace od právoplatnosti skoršieho nálezu (30. októbra 2024) opakovane (28. februára 2025) namieta porušenie identických práv v identickom konaní po právoplatnosti skoršieho nálezu v princípe s tou istou argumentáciou (že stav jej právnej neistoty v napadnutom konaní pred mestským súdom nebol odstránený). Uvedené zistenia majú zásadný vplyv na posúdenie predmetu sťažnosti, ako aj jej dôvodnosti.

7. Pokiaľ ide o namietané konanie pred Okresným súdom Bratislava III sp. zn. 17C/39/02 a sp. zn. 8C/96/02 a nadväzujúce bližšie nešpecifikované odvolacie konania, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol, keďže sťažovateľka svoju sťažnosť vôbec neodôvodnila. Sťažnosť v tejto časti nespĺňa podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, preto ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom (m. m. II. ÚS 138/2019).

8. K namietanému odvolaciemu konaniu vedenému pod sp. zn. 2Co/93/2017 je potrebné uviesť, že konanie právoplatne skončilo vydaním rozhodnutia z 31. júla 2019. Zároveň toto konanie bolo aj predmetom posudzovania v skoršom náleze, pričom vo vzťahu k tomuto konaniu bolo vyslovené porušenie sťažovateľkiných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pokiaľ sťažovateľka opakovane tendenčne namieta porušenie jej práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ako aj porušenie svojich hmotných práv postupom odvolacieho súdu v tomto konaní, je potrebné konštatovať jednak neprípustnosť, ako aj zjavnú oneskorenosť jej sťažnosti v tejto časti. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

9. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených hmotných, ako aj procesných práv postupom mestského súdu v prebiehajúcom konaní vedenom pod sp. zn. B1-10C/151/2008 ústavný súd konštatuje, že zotráva na svojom skoršom závere vo vzťahu k namietanému porušeniu označených hmotných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a podľa čl. 1 dodatkového protokolu v napadnutom konaní. V podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie skoršieho nálezu (body 81 až 88 skoršieho nálezu). Pokiaľ ide o procesné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že o porušení týchto práv vo vzťahu k sťažovateľke a napadnutému konaniu už rozhodol svojím skorším nálezom. Uvedené zistenia vedú ústavný súd k záveru o neprípustnosti sťažnosti v tejto časti, a to z dôvodu prekážky už rozhodnutej veci. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že ide o namietanie porušenia tých istých práv sťažovateľky po právoplatnosti skoršieho nálezu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

10. Sťažovateľka namietala aj porušenie svojho práva podľa čl. 17 ods. 1 charty postupom mestského súdu v jej veci. Vec sťažovateľky nepatrí do pôsobnosti práva Únie, teda nejde o žiaden z prípadov, v ktorých dochádza k implementácii právneho aktu Únie (rozsudok z 13. 7. 1989 vo veci Wachauf, Zb. 1989, s. 2609) alebo k tomu, že by sa Slovenská republika chcela odchýliť od práva únie (rozsudok z 18. júna 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925), alebo že by tu existovalo materiálne pravidlo práva Únie, ktoré by sa malo v posudzovanom prípade aplikovať (rozsudok z 25. 3. 2004, Karner, C-71/02, Zb. s. I-3025). Preto bola ústavná sťažnosť v tejto časti odmietnutá z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (napr. III. ÚS 258/2015).

11. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

12. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že právnenému zástupcovi sťažovateľky, ktorý opakovane podáva sťažnosti svojich klientov v tých istých veciach s krátkym časovým odstupom po vyhovujúcich nálezoch, musí byť na základe jeho skúseností, ako aj judikatúry ústavného súdu vopred zrejmejšia neúspešnosť takýchto podaní. Preto je otázna opodstatnenosť tvrdenia sťažovateľky

o tom, že k porušeniu jej hmotných práv vlastníť majetok dochádza tiež v dôsledku vynaložených nákladov na právne zastupovanie v jej veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu